

Telecí a Pustá Rybná, 27.1.19

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jeho jménu, zvěstujte den ze dne jeho spásu, vypravujte mezi pronárody o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divcích, neboť veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný, budí bázeň, je nad všechny bohy. Ž 96, 2-4

Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem, neboť se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství. Hospodino va věrnost je věčná! Haleluja. Ž 117

PÍSEŇ 171 bud pánu čest,

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš, tvé myšlení je myšlení o pokoji, a ne o trápení. Ve všelikém soužení našem i ty máš soužení. Dokázals to, když jsi k nám poslal svého Syna Ježíše Krista. On přemohl naše nemoci, utrpení i smrt. Zjevil nám tvou lásku i tajemství tvé slávy.

Pane Ježíši Kriste, přicházíme za tebou se svými starostmi a trápeními. Každý z nás má svou bolest. Pane, nejsme hodni, abys vstoupil pod naši střechu. Řekni jen slovo, a budeme uzdraveni. Na tvé slovo čekáme. Duchu svatý, způsob svou mocí, abychom slovo Kristovo přijímali ve víře; ať se nám i našim blízkým stane zdrojem zdraví pro duši i pro tělo, ať je pramenem naděje v naší skleslosti, zřídlem radosti, chval a děkování uprostřed šedi dnů. Dej, ať Boží slovo, které se dnes po celém světě zvěstuje, rozbíjí přehradu předsudků mezi církvemi a národy, vede tvůj lid k jednotě a oslovuje ty, kdo tě neznají. Bože trojjediný, Otče, Synu i Duchu svatý, ty máš moc to učinit. Na tebe očekáváme. Amen.

I. ČTENÍ / Iz 53, 4-6

PÍSEŇ / 176 někdo mě vede, 192 dobře staví, 442 pane, dnešek

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, přicházíme k tobě se vším, na co nestačíme a v čem si sami pomoci nemůžeme. Přicházíme k tobě se starostmi o svůj sbor a církev.

- Nestačíme na to, abychom do ní vnesli nový, radostný život. Ty sám ji obnovuj Duchem svým svatým.
- Nestačíme na to, abychom přivedli děti k tvému evangelium tak, aby ti byly a zůstaly věrné. Prosíme tě, ty sám naše syny a dcery drž a zachovávej ve své pravdě.
- Nestačíme na to, abychom ti získávali nové učedníky. Ty sám nám k tomu dávej sílu a probouzej touhu po svém evangelium. Přicházíme k tobě se svými starostmi o tento svět.
- Nestačíme na to, abychom prosadili spravedlnost a zachovali mír. Ty sám se přiznej ke všem, kteří o mír a spravedlivé řády usilují, a tomuto úsilí požehnej.
- Nestačíme na to, aby se církve sjednotily u tvého stolu. Ty sám, jako jsi svým Duchem vzbudil ekumenické hnutí, způsob, aby všichni jedno byli v tobě.
- Nestačíme na své nemoci a starosti. Tobě samému svěřujeme naše nemocné a svá břemena skládáme na tebe.

Víme, že nejsme hodni, aby ses nad námi slitoval. Avšak pro tvé milosrdenství prosíme: Řekni jen slovo, uzdrav naše duše a vysvobod' nás z našich starostí. Ty stačíš na to, nač my nestačíme. Ty můžeš, co nemůžeme my. Tobě, Pane náš, se cele odevzdáváme.

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ř 12, 17-21

POŽEHNÁNÍ Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! Bůh nám dává svoje požehnání. Nechť se ho bojí všechny dálavy země! **PÍSEŇ** 489 tvé požehnání, 550 až potud

H. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Mt 8, 5-8

Nejsem hoden. Nun sum signus. Formule vyznání vin a současně víry, která v katolické a v našich evangelických podmínkách v té luterské části zní těsně před samotným přijímáním chleba a vína. Slova z Matoušova evangelia, kterými setník z příběhu o uzdravení jeho sluhy před Pánem Ježíšem vyznává a současně odpovídá na jeho, já přijdu a uzdravím ho.

Nejsem hoden, ale řekni jen slovo. Říká setník Ježíšovi, vědom si svého pohanského původu a nehodnosti k tomu, aby k němu Ježíš opravdu přišel a vstoupil pod jeho střechu.

Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven. Povídá Ježíši římský setník neboli velitel a důstojník římské armády, který měl pod sebou až sto mužů vojáků. A jeho prosba zazní z galilejského pohraničí, jedním z Ježíšových působišť.

Setníková odpověď na Ježíšovo já přijdu přitom odkazuje na to, co pak poví i sám Ježíš nejen všem těm, kdo ho následovali, ale i samotnému setníkovi: a jak jsi uvěřil, tak se ti staň. A z jednoho uzdravení se nám takřka najednou stává příběh o víře v uzdravení. Navíc sluhy římského důstojníka, což není jen tak.

Nejsem hoden. Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazují, jdi, pojd' sem, udělej to, však to možná někteří znáte. Pro-

to ti to nemůžu říct takhle natvrdo, přijď a pomoz mému služebníku, protože ani ty nejsi můj sluha. Jen ti říkám, že můj sluha hrozně trpí, trápí se v bolestech svým ochrnutím a dál už je to na tobě. Neříkám, abys hned přišel, ale řekni jen slovo.

A my tak před sebou máme jednak tak velikou víru v pouhé slovo bez Ježíšovy reálné přítomnosti a jednak tu hodinu, kdy k tomu i došlo. Není co řešit. Jak jsi uvěřil, tak se stalo, jak jsi řekl, tak se sluha uzdravil. Kéž by všechno bylo takhle jednoduché. A to nejen ve výchově dětí, ale třeba i v náboženství pro děti.

Pane, nejsem toho hoden. Já ti můžu říct co chci, ale co s tím uděláš, je jen na tobě. Můj sluha leží doma ochrnutý, nemůže se hýbat nebo jen málo, hrozně přitom trpí a já nevím, co s tím. Prosí setník přítomného Ježíše. Zní to trochu jako prostá informace, ale její závažnost dopadá k přítomnému Ježíši silou tady a teď.

A Ježíš na to: já přijdu, hned tam budu a uzdravím ho. Ale můžeme to přeložit i jako: mám přijít a uzdravit ho? Na což setník odpovídá: ne. Stačí, když něco řekneš, nejlépe nějaké slovo a vše se stane. A už jsme si tu říkali, že to i stačilo. Ale stačilo? Co je ve skutečnosti potřeba, aby to opravdu stačilo. Už to tu zaznělo, tak veliká víra, kterou si chválí i sám Ježíš.

Pohanskému setníku stačilo slovo. Jaké, nevíme, důležité je, že se na základě něho a hluboké víry proměnilo v uzdravení.

Z pouhého slova se stal čin i na dálku, z víry kýžený efekt. Ježíšovo slovo je tak mocné, že nejen že umí uzdravit, ale též povzbudit k víře. A zdrojem této moci k pomoci není jen sám Bůh, ale též celý Ježíšův život. Včetně jeho utrpení i smrti, kterými se vydal, sám sebe vydal, aby ostatní, abychom i my všichni mohli žít. Kolikrát ani nemusel nikam chodit, příp. nic dělat, stačilo uvěřit, že se na základě jeho moci i stane. Skrze víru v Ježíšovo slovo zakusit jeho proměňující moc. Víru, která neuhýbá ani do zklamání, co když to nevyjde, a sluha uzdraven nebude? Ani do bezmoci, já stejně nevím, jestli o to Ježíše mohu prosit, když jsem jen obyčejný pohan. Navíc velitel stohlavé armády. Ale ani do iluze všemohoucnosti, Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu, vždyť i já podléhám rozkazům. Víra je pokora, která se otvírá pro to, co je nemožné. Ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven. A uzdraveny budou i duše naše, modlí se bratři katolíci.

Stačilo slovo, které však má obsah. A tím obsahem je víra a ta víra dovede i uzdravit. Ochrnutého setníkovu sluhu, ale třeba i každého z nás, kdo touží stolovati v království nebeském.

Uzdravit z ochrnutí, z nevíry, co když to nevyjde, dokonce i z uzdravení jakožto cíle, víra totiž předně vede k Ježíši Kristu a společenství s jeho lidem.

A kam vede nás? Bez víry jsme, troufám si říci, i při svém zdraví, máme-li jaké, nemocní, něco nám zkrátka chybí. S vírou však jsme i při svých nemocech ne snad zdrávi, ale snad je nám aspoň na duši lépe a rozhodně můžeme žít v naději věčného života. Žít ve víře, lásce a naději, že by to s námi mohlo dobře dopadnout.

Ježíš přitom zahajuje své dílo záchrany na samém okraji církve a společnosti, tu kdesi v polopohanských oblastech, tu ale i v každém z nás. Tu prolamuje hranice církve až do světa bez víry a bez Boha, tu i po nás žádá věřit i v nemožné. Dokonce i ti nejztracenější a nejvzdálenější nakonec vyznávají tak velikou víru v Ježíše jako Syna Božího, až se tomu ani on sám nestačí divit.

A kam vede nás? Začali jsme setníkovým vyznáním víry. Víry v Ježíšovo slovo spolu s jeho uzdravovací mocí. Víry, že Ježíš může pomoci i tam, kde by to jeden nečekal. Stačilo říct. A to je i ta, celá ta podstata. Že totiž k Pánu Ježíši někdy stačí jen přistoupit, poprosit a doufat. A tak trochu se na něj i spolehnout, že co řekne, to se i stane. Že se jeho slovo promění, že jeho slovo promění i ostatní doufající v moc jeho spásné přítomnosti. Když stačí říct.

Slovem, které má přímo od Boha. Léčícím, utěšujícím, uzdravujícím. Slovem s vyšším posláním, do života časného, ale i toho věčného. Slovem, kterému můžeme věřit.

A současně tím, co překračuje i všechny naše kompetence. Setník už svému sluhovi nemůže říct, tak, jak mohl předtím, jdi a udělej to a v podstatě to nemůže říct ani Pánu Ježíši. Jednak není jeho sluha a jednak ho i on sám vede k poznání, sebepoznání, že před ním je jen malým pánem. A to, co rozkazuje jiným, Ježíši tak úplně nemůže a musí se jen spolehnout, doufat, věřit v jeho moc i bez důkazů, v jeho slovo i bez fyzické přítomnosti. V existenci ještě vyšší a důležitější oblasti, než je pojd' sem, kam jdeš. A ve které rozkazuje právě Ježíš, slovem v moci Boží. A na tu je i ta nemoc a bolest a smrt krátká. Je cosi ještě podstatnějšího, co je všechny přesahuje a čemu se i všichni zúčastnění musejí učit. Tam, kde utrpení a smrt nemají své poslední slovo, čeho se právě chytá ten setník a věří. Doufá v to slovo, které nakonec nebude poslední.

A Ježíš tuto víru umí i pochválit. Jdi, a jak jsi uvěřil, tak se ti staň. Nejen že ocenil tak velikou víru u tak nepravděpodobného člověka, ale způsobil, v co ten setník sice doufal, ale zároveň se to neodvážil přímo vyslovit. A jak tiše předpokládal, že by se to mohlo stát, když Ježíši jen naznačí, tak sklidil samu milost za svou hloubkou víru. A jeho sluha se uzdravil.

Vzít Ježíše za slovo a na jeho slovech stavět. To je to, oč tu běží. Ač na samém počátku stála představa, co by Ježíš mohl nebo

nemohl, kdyby chtěl a pouhá prosba nad jeho sluhou. A to k němu ani nemusí chodit, stačí, když řekne to správné slovo.

Věřím, že jestli chceš, můžeš mě vyléčit a věřím, že umíš vyslovit to správné slovo pro mého služebníka a věřím, že je to v tvé plné moci i kompetenci.

A Ježíš nezklame. To, nač ses spolehl, se osvědčilo. To, o co sis řekl, dostaneš. Jsi na správné adrese se správnou prosbou.

Jsme i my?

A je ten příběh i o nás nebo se týká jen jednoho setníka, jeho sluhy, Pána Ježíše a pár dalších lidí.

Nejen že bychom podobně jako všichni ostatní chtěli být uzdraveni ze všech svých nemocí a stačilo by nám k tomu pouhé slovo a naše víra. Ale asi určitě by se nám líbilo, kdyby Ježíš uměl vyřešit i všechny jiné naše problémy. Stačilo by k němu přijít a poprosit a on už by přišel a učinil.

Tak jednoduché to však jak asi víme, není. A nejde jen o naši víru, jde o určitou pokoru před tím, co i mě bezprostředně přesahuje, neboť i já někomu nebo něčemu podléhám.

Pane, nejsme hodni, abys vstoupil pod naši střechu; ale řekni jen slovo, a my i všichni naši bližní a snad i blízcí, budeme uzdraveni.

PÍSEŇ / 452 za dar slova